

Arrest

nr. 130 726 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2011 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar meerderjarig kind van Belgische nationaliteit.

1.2 Op 7 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, ter kennis gebracht op 16 november 2011 in de vorm van een bijlage 20.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het de eerste bestreden beslissing betreft, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep : De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partij geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Waar de verzoekende partij voorts stelt dat zij haar aanvraag op 11 mei 2011, dit is voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet ingediend heeft, wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermog hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermog dit niet te doen.

Op 18 juli 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 9 september 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 juli 2014 opgenomen grond, stelt zij nog steeds belang te hebben omdat:

- de weigering ten gronde en het BGV één en ondeelbaar zijn;
- uit de overweging B.59.7 van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 blijkt dat er een opening gelaten is om in bepaalde concrete gevallen de uitsluiting niet toe te passen: in dit opzicht blijft het belang behouden: bij een vernietiging zal de Dienst Vreemdelingenzaken moeten overgaan tot een beoordeling rekening houdend met overweging B.59.7. De verzoekende partij stelt dat er hier feitelijke omstandigheden aanwezig zijn die ertoe moeten leiden dat de uitsluiting niet geldt b.v. hoge leeftijd, geen familie meer in Kirgizië, andere dochters wonen in België en hebben een verblijfsrecht;
- wat betreft de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet, betoogt de verzoekende partij dat als er een legitiem doel is (*in casu* de migratiedruk), wijzigingen onmiddellijk van toepassing kunnen zijn. Volgens haar gaat het hier evenwel niet om een onmiddellijke toepassing, wel om het feit dat men een wet van toepassing maakt op aanvragen die volledig in orde waren op het ogenblik van de aanvraag. Dit is te kort door de bocht. Zij stelt dat het Grondwettelijk Hof in het tweede arrest, geveld naar aanleiding van prejudiciële vragen gesteld door de Raad van State, zegt geen uitspraak te doen over het declaratoir karakter van dergelijke aanvragen noch over hangende procedures bij de Raad van State. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking van de Raad en verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij ter terechtzitting in de eerste plaats stelt dat zij toch belang heeft, daar de weigering ten gronde en het bevel om het grondgebied te verlaten, één en ondeelbaar zijn. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier de vermeende ondeelbaarheid van beide beslissingen ertoe zou leiden dat de verzoekende partij toch nog belang zou hebben bij voorliggend beroep. Daarnaast dient erop gewezen te worden enerzijds dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, zodat moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De verzoekende partij kan zodoende niet voorhouden dat de twee bestreden beslissingen één en ondeelbaar zijn.

Verder geeft de verzoekende partij aan dat uit de overweging B.59.7 van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 blijkt dat er een opening gelaten is om in bepaalde concrete gevallen de uitsluiting niet toe te passen: in dit opzicht blijft het belang behouden: bij een vernietiging zal de Dienst Vreemdelingenzaken moeten overgaan tot een beoordeling rekening houdend met overweging B.59.7. De verzoekende partij stelt dat er hier feitelijke omstandigheden aanwezig zijn die ertoe moeten leiden dat de uitsluiting niet geldt b.v. hoge leeftijd, geen familie meer in Kirgizië, andere dochters wonen in België en hebben een verblijfsrecht.

De Raad wijst erop dat de betrokken overweging van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nummer 121/2013 luidt als volgt: *“Indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezinshereniging, ertoe zou leiden een Belg het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij de facto ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, zou de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging zou worden geweigerd, buiten toepassing dienen te worden gelaten.”* De Raad stelt vast dat het Grondwettelijk Hof naar een zeer specifieke situatie verwijst en dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar haar hoge leeftijd, het geen familie meer hebben in Kirgizië en het feit dat er andere dochters in België wonen en een verblijfsrecht hebben niet aannemelijk maakt dat de Belgische meerderjarige dochter van de verzoekende partij *de facto* verplicht zou worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bij een vernietiging zal moeten overgaan tot een beoordeling rekening houdend met voormelde overweging B.59.7. en beroept zich zodoende tevens op een hypothetisch belang.

De verzoekende partij erkent ten slotte dat, wat betreft de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet, als er een legitiem doel is (*in casu* de migratiedruk), wijzigingen onmiddellijk van toepassing kunnen zijn, maar stelt dat het hier evenwel niet gaat om een onmiddellijke toepassing van de wet, maar wel om het feit dat men een wet van toepassing maakt op aanvragen die volledig in orde waren op het ogenblik van de aanvraag, en dat dit te kort door de bocht is. Zij stelt dat het Grondwettelijk Hof in het tweede arrest, gevelde naar aanleiding van prejudiciële vragen gesteld door de Raad van State, zegt geen uitspraak te doen over het declaratoir karakter van dergelijke aanvragen noch over hangende procedures bij de Raad van State.

De Raad wijst erop dat het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet impliceert dat deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk is, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F). De Raad ziet dan ook niet in op welke manier de verzoekende partij een onderscheid meent te kunnen maken tussen aanvragen die volledig in orde waren op het ogenblik van de aanvraag, en andere aanvragen. Bovendien wijst de Raad erop dat het niet zijn bevoegdheid als annulatierechter is om te beoordelen of aanvragen op het moment van de aanvraag volledig in orde waren. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat op haar ten tijde van de inwerkingtreding van de nieuwe wet nog hangende aanvraag, deze nieuwe wet niet van toepassing zou zijn.

Daar waar zij nog verwijst naar *“het tweede arrest”* van het Grondwettelijk Hof, wijst de Raad erop dat in dit arrest van 26 september 2013 met nummer 123/2013 in overweging B.3.4. het volgende wordt gesteld: *“Voor het overige staat het niet aan het Hof de gevolgen van de in het geding zijnde wetswijziging voor het lot van de voor de Raad van State hangende procedures te beoordelen, noch zich uit te spreken over de door de partijen opgeworpen vraag betreffende het eventuele declaratieve rechtsgevolg van de machtiging tot verblijf op grond van een gezinshereniging.”* Voor zover de verzoekende partij dit wenst te beweren, dient erop gewezen te worden dat het Grondwettelijk Hof geenszins gesteld heeft dat het recht op verblijf geen declaratoir karakter zou hebben. Bovendien wordt in de beschikking van 7 juli 2014 aangegeven dat het declaratoir karakter van het recht op verblijf geen afbreuk doet aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op welke manier haar betoog aangaande het declaratoir karakter in enige mate afbreuk zou kunnen doen aan de vaststelling in de beschikking dat de nieuwe wet onmiddellijke uitwerking heeft en de verzoekende partij bijgevolg niet langer belang heeft bij haar beroep, en in welke mate zij zodoende belang heeft om te betogen dat van een declaratoir karakter geen sprake zou zijn.

Met haar betoog ter terechtzitting kan de verzoekende partij zodoende geen afbreuk doen aan het gestelde in de beschikking van 7 juli 2014 aangaande de eerste bestreden beslissing.

De overige opmerkingen van de verzoekende partij ter terechtzitting hebben betrekking op de tweede bestreden beslissing en doen wat betreft de ontvankelijkheid zodoende niet ter zake.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking van 7 juli 2014 dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is, daar waar het de eerste bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, roept de verzoekende partij in een tweede middel de schending in van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In casu wordt ten aanzien van de tweede bestreden beslissing in de beschikking van 7 juli 2014 het volgende gesteld:

“Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij in dit verband de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat zij in België samenwoont met meerderjarige dochter, merkt de Raad op dat de term ‘familie- en gezinsleven’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar de band die zij heeft met haar meerderjarige dochter en diens gezin heeft, laat de Raad gelden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij er zich in het verzoekschrift toe te stellen dat zij in België samenwoont met haar meerderjarige dochter. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van haar meerderjarige dochter. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.”

Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, betoogt de verzoekende partij dat zij in het verzoekschrift niet alleen heeft gewezen op de samenwoning, maar ook op de financiële afhankelijkheid en de leeftijd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij noch in het onderdeel van het tweede middel dat betrekking heeft op voormeld artikel 8 noch elders in het verzoekschrift melding heeft gemaakt van financiële afhankelijkheid of enige afhankelijkheid op grond van leeftijd. Zij stelt slechts dat zij samen met haar echtgenoot inwoont bij haar Belgische dochter. Op de samenwoning met de dochter werd in de beschikking van 7 juli 2014 reeds ingegaan. Voor het overige gaat de verzoekende partij niet in op het onderdeel van voornoemde beschikking dat betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM. Zodoende doet haar betoog geen afbreuk aan dit onderdeel van de beschikking van 7 juli 2014 en maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat toch een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen.

Dit onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

Het eerste middel en de overige onderdelen van het tweede middel hebben slechts betrekking op de eerste bestreden beslissing, waartegen het beroep, gelet op het gestelde onder punt 2., onontvankelijk is, en dienen aldus niet besproken te worden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET